

PROLOOG

We raken haar kwijt.

Rechercheur Layla Washington voelt zich hulpeloos terwijl ze wacht op nieuws, en dit laatste berichtje is het meest onheilspellende tot nu toe.

Een jonge vrouw zit vast in een afgelegen grottenstelsel diep in de Cascade Range. Ze is gewond, uitgeput en raakt steeds weer bewusteloos. Reddingswerkers hebben weinig informatie uit haar kunnen krijgen – en op dit moment is het slachtoffer ondervragen verspilde moeite en tijd. De enige prioriteit van het team is haar redden voordat ze sterft. Voor zover Washington weet, bevindt de vrouw zich in een kalkstenen tunnel van maar een paar meter hoog en vijfenveertig centimeter breed. Door een instorting is ze de vorige avond opgesloten geraakt in de kruipruimte en nu ligt ze op haar buik, aan alle kanten vastgeklemd door massieve rotsblokken. Een reddingswerker vergeleek het met vastzitten in een kleiner dan gemiddelde doodskist.

Die zich langzaam vulde met stenen.

In het pikkedonker.

Alleen.

De afgelopen áchttien uur.

Vanavond om zes uur zal het op alle lokale televisiezen-
ders te zien zijn. De reddingsoperatie bestaat nu uit tientallen
mensen, voornamelijk vrijwilligers en lokale experts, en zal

verdubbelen zodra er versterking uit Portland arriveert. De commandant ter plaatse is een oude brandweercommandant uit Salem, maar een paar jaar jonger dan Washington, en hij leidt de operatie op efficiënte wijze. Onder de grond werken een voorman en verschillende teams – medisch, touw- en hijswerk, afval – koortsachtig om het puin weg te ruimen, met de hand zuurstofflessen aan te reiken en een katrolsysteem te installeren in honderden meters smalle, labyrintische tunnels. Ze hadden de vastzittende vrouw gevonden door de echo van haar geschreeuw, maar het had uren geduurd om haar exacte locatie vast te stellen, en nog langer om haar veilig te bereiken.

Ondergrondse reddingsoperaties zijn zeldzaam en bijzonder moeilijk; deels reddingswerk in een besloten ruimte, deels brandweerwerk, met voor de goede orde een vleugje bergbeklimmen. Een groot deel van deze specifieke grot kan alleen in een enkele rij worden doorkruist, met het risico op knelpunten en files terwijl de uitrusting als een menselijke ketting van redder naar redder wordt doorgegeven. Telefoon- en radiosignalen kunnen niet door rotsen heen dringen, waardoor de communicatie beperkt blijft tot wat men in elkaars zicht kan doorgeven. Elke centimeter vooruitgang is traag en gevaarlijk. De belangrijkste richtlijn bij elke reddingsoperatie is dat je zelf niet gered hoeft te worden, en één teamlid is al ernstig gewond geraakt.

De tijd werkt niet in het voordeel van de vrouw. Elk van haar lichamelijke behoeften is een tikkende klok – zuurstof, vocht, energie, lichaamstemperatuur – en één daarvan zal onvermijdelijk opraken. Bij elk nieuw berichtje dat Washington ontvangt krimpt haar maag ineen van angst.

Drie uur geleden had er nog een sprankje hoop doorgeklonken in de berichtjes van de oude brandweercommandant: Contact gemaakt met slachtoffer. TL kan haar vingers aanraken door een opening van 10 cm in de rots. Hoofdletsel, ontwrichte/ gebroken enkel, snijwonden/blauwe plekken bevestigd.

Twee uur geleden begon de bezorgdheid toe te nemen. Ze verliest het bewustzijn. Uitputting.

En toen uiteindelijk: We raken haar kwijt.

En een uur stilte.

Terwijl ze wacht, doet de rechercheur van in de zestig waar ze het best in is: onderzoek vanuit haar stoel. Het grottenstelsel is een natuurlijke formatie genaamd Duivelstrap, gelegen op (en onder) een afgelegen stuk bos op kilometers afstand van de dichtstbijzijnde openbare weg. De regio heeft tal van andere, populairdere grotten, maar de Duivelstrap lijkt de perfecte vleesetende plant te zijn: afgelegen genoeg om gevaarlijk te zijn, toegankelijk genoeg om amateurs te lokken. Met een gematigde wandeling en een schriftelijke vergunning van het houtbedrijf dat eigenaar is van het land kunnen lokale avonturiers stalactieten ter grootte van boomstammen en tuinen met onmogelijke rotsformaties zien groeien in schimmelachtige ranken. De foto's zijn onmiskenbaar indrukwekkend.

Nieuwsgierigere (en dwazere) indringers negeren soms echter de waarschuwingsborden en gaan dieper op verkenning, waar de lagere tunnels versmallen tot verraderlijke kruipruimtes en de gevaren zich vermenigvuldigen. Onder miljoenen tonnen aarde kan een enkele verstoorde rots een fatale instorting veroorzaken. Zakken met opgesloten kooldioxide kunnen onzichtbare dodelijke vallen worden. Het grondwaterpeil kan zonder waarschuwing stijgen en dalen. Het ergste van alles is dat sommige van de krapste tunnels in de grot – door liefhebbers ‘versmallingen’ genoemd, slechts 25 centimeter breed zijn.

Wat zou deze onbekende vrouw ertoe gebracht hebben om zich tot zo'n diepte te wagen? De meest onschendbare regel van grotverkenning is om nooit alleen te gaan. Ze was ofwel ongelooflijk roekeloos, ofwel op de vlucht voor iets wat nog dodelijker was.

Rechercheur Washington hoopt dat de vrouw het overleeft om haar verhaal te vertellen. De bergen zien er van achter het bureau van Washington op de tweede verdieping van het politiebureau van Stevens County uit als slapende reuzen gehuld in groene bomen. Op een druilerige middag als vandaag kan ze ze nauwelijks zien. Ergens daarbuiten zit een jonge vrouw

opgesloten in een rotsholte die vecht voor elke ademhaling.

Blijf vechten.

Ze is een taaie meid, had de commandant ter plaatse eerder gestuurd. Ze heeft sisu.

Vreemde woordkeuze.

Washington moest het opzoeken – *sisu* is blijkbaar een Finse term voor doorzettingsvermogen en vastberadenheid in moeilijke omstandigheden. Er is geen equivalent voor in het Engels, omdat sisu niet is afgeleid van een bepaalde moedige daad. Het betekent onvermoeibaar, volhardend en langdurig.

Verontrustend is dat door recente regen de kruipruimte van de opgesloten vrouw ook is gevolgen met een diepe laag grondwater. Volgens alle schattingen had ze gisteravond moeten overlijden aan onderkoeling, maar blijkbaar was ze erin geslaagd zich op de gestapelde rotsen te hijsen en haar lichaam een paar centimeter boven de dodelijke kou te houden. Dat kan niet comfortabel zijn geweest, maar het hield haar in leven. Ze begreep dat langdurig contact met het water de dood betekende.

Sisu, beaamde Washington. Wie deze vrouw ook is, ze heeft duidelijk overlevingsvaardigheden. De rechercheur kan alleen maar voor haar duimen.

Hou me op de hoogte, stuurt ze terug. Ze is een persoon van belang in een moordzaak.

Dit was ook geen gewoon speleologie-ongeluk.

Er was een lichaam gevonden buiten de Duivelstrap. Tegen de tijd dat Washington zelf om zes uur die ochtend met een hobbelige terreinwagen de berg op was gereden, was de plek al grondig besmet door de reddingsoperatie. Het zou een wonder zijn als er nog veel fysiek bewijs over is. Maar het gewelddadige karakter van de dood is onmiskenbaar: de overledene had een dodelijke schotwond en had de rotsen besmeurd met liters bloed.

En de vrouw die vastzit weet wat er gebeurd is. Volgens een paar fragmentarische berichten die enkele uren eerder waren verzameld, had ze blijkbaar voor haar leven gevochten tegen

een moordenaar, of zelfs meerdere moordenaars. Misschien heeft ze die verslagen. Misschien zijn ze nog steeds daarbuiten en bereiden ze zich voor om opnieuw toe te slaan.

Blijf vechten, meid. Ze hebben je er bijna uit.

Maar de reddingswerkers vechten tegen de onbarmhartige natuurwetten. De vrouw raakt uitgeput, de lucht wordt niet in te ademen en het water stijgt. Sisu koopt maar een beperkte hoeveelheid tijd.

Washington kijkt op haar telefoon. Het is al zeventig minuten geleden sinds de laatste update.

Sinds: We raken haar kwijt.

Deze jonge overlevende heeft de verwachtingen al eens getrotseerd. Hopelijk kan ze dat nog een keer. En dan, als de rotsblokken zijn weggehaald en ze centimeter voor centimeter naar het verblindende daglicht wordt getild, als ze gestabiliseerd is in een ziekenhuiskamer, gehydrateerd, uitgerust, verbonden en klaar om te praten, kan rechercheur Washington bij haar gaan zitten en kan ze haar verhaal vanaf het begin vertellen. Elk detail, vanaf het moment dat ze haar voordeur achter zich dichttrok.

Wie ben je?

En wat is er met je gebeurd?

DEEL 1

TESS

1

Tess DeWater bleef staan om de deur van haar appartement achter zich open te houden, aarzelend om hem dicht te laten vallen. Ze was bang dat ze iets belangrijks was vergeten.

Beneden op straat werd getoeterd, maar dat negeerde ze. Al sinds haar jeugd vond ze het moeilijk om de deur uit te gaan – ze moest alles controleren en obsessief elk slot, elke kraan en elk potentieel brandgevaar controleren. Sommige mensen zeggen dat Jezus hun copiloot is. Tess zat opgescheept met een klootzak genaamd gegeneraliseerde angststoornis.

Ze hield de deur open, nu nog maar een paar centimeter.

Wat vergeet ik?

Vandaag zou gevaarlijk worden, maar haar zenuwen zouden haar scherp houden. Tess herinnerde zich eraan dat ze rekening had gehouden met alles wat mis kon gaan, dat alle mogelijkheden eindig zijn en dat er maar een beperkt aantal dingen kan gebeuren – vooral in een gecontroleerde omgeving als een grot. Ze trok met haar vingertoppen aan de deur, nu nog maar een paar millimeter, tot het slot klikte.

Toen haalde ze haar hand van de deurknop en dwong zichzelf weg te lopen, in een poging niet achterom te kijken en te twijfelen, terwijl het onbehaaglijke gevoel als mottenvleugels in haar borst bleef fladderen. *Er gebeurt altijd iets onverwachts. Waar heb ik niet aan gedacht?*

Te laat nu.

De deur van het appartement was al achter haar, weg,

weg, weg, en Tess haastte zich de trap af die altijd naar urine rook, langs de rij afgesloten brievenbussen van de huurders in de lobby, door de veiligheidsdeuren, naar de met onkruid begroeide parkeerplaats waar haar beste vriendin Allie Merritt in haar zwarte Subaru Outback zat te wachten. Op een nieuwe bumpersticker stond: GEEN BABY AAN BOORD, RAM ME GERUST.

Allie draaide een raampje open: ‘Stap in, loser.’

Tess gleed op de passagiersstoel en Allie gaf al gas voordat ze goed en wel zat. Het laatste refrein van ‘Helena’ van My Chemical Romance schalde door de gloednieuwe luidsprekers terwijl Tess’ veilige leventje achter haar verdween – haar bed, haar laptop, haar boeken – en het bakstenen appartementencomplex kleiner werd in Allies achteruitkijkspiegel.

Het komt wel goed, hield Tess zich voor. *Het komt wel goed*.

Ze deed haar veiligheidsgordel om en vroeg: ‘Hoe vaak sterven er mensen in grotten?’

‘Ik garandeer je dat er meer mensen sterven in auto’s.’

‘Er rijden meer mensen in auto’s. De meeste mensen gaan niet grotten in.’

Allie grijnsde terwijl ze door het oranje verkeerslicht reed. ‘En vandaag, Tess, ga je allebei doen.’

De ochtendhemel was bloedrood. Tess keek vanuit de passagiersstoel naar de vurige wolken en herinnerde zich een oud rijmpje van de basisschool. *Rode lucht in de morgen brengt regen en zorgen*.

‘Hoeveel regen is er voor nodig om een grot onder water te zetten?’

‘Het gaat niet regenen.’ Allie tikte op haar telefoon. ‘Morgen pas.’

Tess had zichzelf nooit gezien als iemand die aan speleologie deed. Als zaterdaguitje was het dragen van een helm en een hoofdlamp om door een vochtige, stinkende tunnel te kruipen niet bepaald hetzelfde als wijnproeven. Het idee stond haar

niet tegen – het was het soort avontuur dat ze zich had voorgenomen vaker te zoeken in haar verder sedentaire leven – maar het is altijd het moeilijkst om op de ochtend zelf op te staan en het te doen. Om zes uur 's ochtends in het weekend is je bed altijd het zachtst, je koffie het warmst en je half gelezen roman het verleidelijkst. Veiligheid is gezellig.

Allie, die al een keer was gestorven, keek haar aan. 'Niet zenuwachtig zijn.'

'Dat ben ik niet.'

'Ik kan je tanden letterlijk hiervandaan horen knarsen.'

Het volgende nummer: de beklemmende piano-intro van 'Welcome to the Black Parade'. Tess helde de passagiersstoel naar achteren en probeerde te ontspannen, met een blik op Allie's snelheidsmeter, die rond de honderddertig bleef hangen. Als je eenmaal op de autobahn hebt gereden, is blijkbaar niets anders snel genoeg.

'Positief denken, Tess.'

'*Speleologie-ongeluk* zal cool staan op mijn grafsteen.'

'Alleen sukkels noemen het *speleologie*. Wij gaan grotten verkennen.'

'Wat is het verschil?'

'Grottenverkenneren redden *speleologen*.'

'Het is een wedstrijdje om te zien wie de grootste heeft,' zei Tess. 'Ik snap het.'

'Misschien zal een stukje geschiedenis over de Duivelstrap je moed geven.'

'Hou mijn moed erbuiten.'

'Stel je voor dat het 1920 is.' Allie zwenkte om van rijstrook te wisselen en Tess greep de hendel van het portier vast met haar nagels. 'En dan is er een goudzoeker die in de bergen naar goud zoekt. Hij heeft een rotjaar achter de rug. Niets dan stof in de beekjes, veertien uur slopend werk voor nog geen dollar per dag. Hij zit in de plaatselijke bar, waarschijnlijk zijn laatste tien cent weg te drinken, als hij een gerucht hoort over een nieuw ontdekt grottenstelsel in de pas. Grotten worden gevormd door water, en als er water is, is er sediment. En als

er daar goud ligt, zou hij de eerste zijn die het vindt, toch? Dus pakt hij zijn spullen en wandelt naar boven, en al snel is hij diep in de aarde gekropen, dieper in de Duivelstrap dan ooit iemand is geweest. En nu even je fantasie gebruiken. Doe je ogen dicht.’ Allie keek opzij. ‘Zijn ze dicht?’

‘Niet als jij zo blijft rijden.’

‘Stel je voor dat jij die man bent. Je kruipt op handen en knieën door een krappe tunnel van zestig centimeter breed, terwijl je met je carbidlamp heen en weer zwaait, op zoek naar de veelbetekenende glinstering in het sediment. Je merkt niet eens dat de kruipruimte langzaam naar beneden begint te hellen. De rotswanden om je heen zijn glad, te glad om je aan vast te houden. Je verliest je grip en plotseling glij je onbeheerst met je hoofd vooruit door een pikdonkere buis – totdat die versmalt tot een breedte van vijftientwintig centimeter en je opeens hárd tot stilstand komt.’ Allie sloeg op het stuur. ‘Je lamp breekt. Alles wordt donker. En je zit vast.’

Tess bespeurde een subtiele vreugde in de stem van haar beste vriendin. Allie was altijd al een geboren verteller geweest, en de beste vertellers hebben iets gemeens.

‘Je zit ondersteboven vastgeklemd in die krappe ruimte. Je kunt je niet bewegen. Je armen zitten klem langs je hoofd, dus je kunt jezelf niet omhoogduwen. Je raakt in paniek, je hart gaat tekeer en je probeert je los te worstelen, maar aan alle kanten zit je vast in massief gesteente. Worstelen heeft geen zin. Dus concentreer je je, negeer je de adrenaline en probeer je een uitweg uit dit dilemma te bedenken. Misschien, besluit je, als je gewoon rustig uitademt en de lucht uit je longen laat, wordt je borstkas een paar centimeter smaller, waardoor je ruimte krijgt om je los te wurmen. Toch?’

Onwillekeurig voelde Tess haar huid tintelen met kippenvel.

‘Dus je ademt uit,’ zei Allie. ‘En je beseft meteen dat je een fout hebt gemaakt. Want je hangt ondersteboven, weet je nog? De zwaartekracht is je vijand. Met je borstkas samengetrokken glij je een paar centimeter verder naar beneden, dieper in de buis die steeds smaller wordt, en je armen zitten vast, je

benen trappelen nutteloos ergens boven je, en nu kun je niet eens meer volledig inademen, omdat je ribben door de rotsen worden samengedrukt.'

Haar stem daalde tot een fluistering.

'Honderden meters diep. In het donker. Alleen.'

Even was het ongemakkelijk stil tussen hen. 'Welcome to the Black Parade' verstomde, een hiaat in de afspeellijst. Tess voelde een beklemming op haar borst en besepte dat ze haar adem had ingehouden. 'Sinds je bent doodgegaan ben je niet te harden.'

'Je zou het ook eens moeten proberen.'

'Nee, dank je.'

'Over het algemeen hebben wij mensen de aarde behoorlijk goed in de hand.' Met een sprintje haalde Allie een dieplader in. 'We hebben met Google Maps elke centimeter van elk continent in kaart gebracht, met kruisende satellieten ontelbare foto's gemaakt en elke berg en waterval op de planeet een naam gegeven. Maar onder de grond? Dat is een spookwereld, nog steeds onzichtbaar voor ons. Onbekend.'

Ze tikte op de middenconsole. 'En het ligt récht onder onze voeten.'

Allie had tientallen grotten in Noord-Amerika bezocht met haar lokale speleologiegroep (die zichzelf schattig een 'grotto' noemde). Ze had urenlang haar eigen ondergrondse expedities gefilmd met een op haar helm gemonteerde GoPro: afgrondelijke canyons, bossen van buitenaardse rotsen, poelen met onmogelijk blauw water. In de smallere ruimtes, waar je op je ellebogen door glinsterende tunnels moest kruipen, had Tess meer dan eens opgemerkt dat de beelden op een colonoscopie leken. Jarenlang – nee, nu al tien jaar – had Allie geprobeerd haar oudste jeugdvriendin mee te nemen, en uiteindelijk, op een avond, terwijl ze cocktails dronken in Allies favoriete rooftopbar, had Tess haar verrast en toegegeven.

'Grotsamme nog aan toe,' had Allie met een dronken snurk gezegd.

Dat was een paar zaterdagen geleden, met twee perzik-

martini's die rondwarrelden in Tess' hoofd. Nu nipte ze van haar lauwe Starbucks-koffie uit de drive-through en luisterde ze naar het geklingel van Allies speleologie-uitrusting op de achterbank. 'Weet je, de meeste mensen die vrije tijd hebben kijken gewoon tv.'

'Tv is slecht voor je.'

'Sterven in een grot ook.'

'Nerd.'

'Ik zou moeten studeren.'

'Je mag best een dag vrij nemen.'

Dat irriteerde Tess, maar ze verborg het. Allie werkte voor zichzelf, en als ze een dag vrij wilde, nam ze die gewoon. In de tien jaar sinds de middelbare school was Allies reisblog uitgegroeid van een weekendproject tot een onderneming met een omzet van zes cijfers. Vorig jaar had ze twee prijzen van de Society of American Travel Writers gewonnen en maakten zowel NPR als *Huffpost* reportages over haar. Allie had nu een hekel aan het gekunstelde woordspelletje van de oorspronkelijke naam van haar blog – Keep Calm and Carry-On, een verwijzing naar handbagage in het vliegtuig – maar succes kan je opsluiten in een merk, en het beste wat ze kon was het afkorten tot Keep Calm. Succes als influencer bracht ook veel administratief werk met zich mee – advertenties plaatsen, filmpjes bewerken, sponsors werven – en dat waren allemaal dingen waar Tess van nature goed in was. De regeling was symbiotisch: terwijl Allie vrij bleef om de wereld rond te reizen om te schrijven over de bemoste lavavelden van IJsland en de witte zandstranden van Marokko, bleef Tess thuis om voor een (bescheiden) parttime vergoeding het kantoor te runnen.

Het is normaal om jaloers te zijn op je beste vriendin. Als je dat niet bent, gefeliciteerd, want dan is je beste vriendin jaloers op jou. En Tess was niet iemand die zwolg in zelfmedelijden. Ze zat in haar derde jaar van de deeltijdopleiding rechten en lag op schema om volgend jaar af te studeren.

'De gevaarlijke delen zijn gesloten, zelfs voor vergunninghouders,' verduidelijkte Allie. 'We blijven in het beginners-

vriendelijke gedeelte dat het Bovenste Gewelf heet. Dat is makkelijk, veilig en het uitzicht is spectaculair. Perfect voor een eerste grot.' Ze aarzelde. 'Toch zou het veiliger zijn geweest om Ethan mee te nemen.'

Tess hield zich in. Ze had onder één voorwaarde ingestemd met dit uitstapje: dat het een uitje met z'n tweeën zou zijn, zonder anderen. Zéker niet Allie's vriend.

'Hij vindt je leuk, Tess.'

'Ik ben iets wat je moet leren waarderen. Vertrouw nooit iemand die mij leuk vindt.'

'Hij is ook bang voor je.'

'Een beste vriend is deels rottweiler.'

'En dat waardeer ik,' zei Allie. 'Maar vergeet niet dat Ethan meer een chihuahua is.'

Tess lachte.

Vorig jaar, tijdens Ethans eerste date met Allie, stelde hij een spontaan uitje voor, een zogeheten '*penny date*'. De regels zijn simpel: je rijdt samen zonder bestemming en bij elk kruispunt gooi je een muntje op. Kop betekent dat je rechts afslaat, en munt links. Na twintig keer muntje opgooien stop je en heb je je date, waar je ook bent. Geen uitzonderingen.

Toen Tess aan Allie had gevraagd waar ze terecht was gekomen, had ze lachend gesnoven: een begraafplaats.

Maar Ethan had zich aan de regels gehouden, en zij ook. Ze aten picknicksandwiches tussen de grafstenen en wandelden over het terrein. Ze lazen grafschriften. Ze discussieerden over het bestaan van een hiernamaals. Op weg naar buiten ruimden ze wat afval op. Het was de stomste manier waarop Allie ooit een middag had doorgebracht, maar tegelijkertijd gaf ze toe dat het een van haar favoriete dates ooit was geweest. Ze had het muntje nog steeds.

Allie had het vaak over Ethan. Zelfs vandaag, tijdens een meisjesuitje diep in de bergen, was hij nog steeds bij hen, zijn territorium gemarkeerd.

Zijn zonnebril in het dashboardkastje.

Zijn bonnetjes in het portier.

Zijn eau de cologne in de stoelbekleding.

‘Niet vergeten,’ zei Tess. ‘Chihuahua’s bijten hard.’

Allie grijnsde. ‘Ik ook.’

Ze reden nu door de buitenwijken van Flour Gold, een verroest skelet van een mijnstadje met meer verlaten gebouwen dan bewoonde. Tess keek toe terwijl ze langs een benzinestation reden, met een doorhangend dak en mos op de pompen, en vroeg uiteindelijk: ‘Die goudzoeker. Hoelang heeft hij vastgezet?’

Allie nam een slokje van haar koffie. ‘Hij is doodgegaan.’

‘Geweldig.’

‘Niemand weet precies hoe. Reddingswerkers hebben dagenlang aan één stuk gewerkt, maar hij zat te diep, bijna onbereikbaar. Ze probeerden hem met katrollen omhoog te trekken, maar hij paste er niet doorheen. In hun wanhoop besloten ze om met hamers zijn benen te breken, maar voordat ze dat konden proberen, was hij al overleden.’

‘Verstikking?’

‘Of zijn hart stopte ermee. Door de aanhoudende angst.’

‘Je maakt hier echt reclame voor.’

‘Ga nooit alleen grotten in,’ zei Allie. ‘En zorg altijd voor een waarnemer aan de oppervlakte, iemand die stand-by staat om je als vermist op te geven zodra je te laat bent.’

‘Ik neem aan dat dat Ethan is?’

Allie grijnsde. ‘Chihuahua’s zijn gefokt om te dienen als wachters.’

Toen sloeg ze scherp linksaf de snelweg af en de overgang van asfalt naar grind deed Tess’ tanden klapperen. Terwijl de vering van de Outback over kuilen schokte, probeerde ze van haar koffie te nippen zonder zich nat te morsen en dacht ze na over alle manieren waarop een grot je zou kunnen doden.

Verpletterd door rotsen.

Verstikking.

Onderkoeling.

Vallen.

Verdrinken...

‘We zijn vandaag veilig,’ voegde Allie eraan toe. ‘Dat beloof ik.’

Het volgende nummer van My Chem op haar afspeellijst kwam voorbij – ‘Famous Last Words’ – en Tess kon niet anders dan nerveus lachen.